

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobce: **Ing. A. M.**
bytem X

proti
žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení,**
se sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 25. 3. 2022, č. j. X

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

1. Žalobce se včasně podanou žalobou, doručenou Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“ či „zdejší soud“), domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalované (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž byly zamítnuty námitky žalobce proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 1. 2022, č. j. X (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), kterým žalovaná podle § 29 odst. 1 písm. k) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále též „zákon o důchodovém pojištění“), a s přihlédnutím k čl. 52 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 (dále též „nařízení č. 883/2004“)

přiznala žalobci starobní důchod ve výši 15 585 Kč měsíčně od 1. 5. 2021. Od lednové splátky důchodu v roce 2022 se pak částka zvýšila na 16 392 Kč měsíčně.

II. Napadené rozhodnutí

2. Napadeným rozhodnutím žalovaná rozhodla o zamítnutí námitek žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí.
3. Žalobce v námitkách uvedl, že podle jeho názoru nebyla započítána všechna doba pojištění, ale jen doba 35 let. Je přesvědčen, že se mělo jednat o dobu 46,6 let z důvodu, že měl pokles schopnosti vykonávat výdělečnou činnost o 75 %. Byl v dobré víře, že jeho invalidní důchod v České republice (dále též „ČR“) je plným invalidním důchodem a že se započítává do doby pojištění. Požádal o výpočet invalidního důchodu pro invaliditu třetího stupně a o výpočet starobního důchodu.
4. Žalovaná v napadeném rozhodnutí shrnula, že žalobce uplatnil prostřednictvím slovenského nositele pojištění dne 23. 6. 2021 žádost o starobní důchod v ČR. V žádosti uvedl, že získal dobu pojištění na území ČR i Slovenska. Žalovaná po obdržení žádosti vydala prvostupňové rozhodnutí, přičemž žalobci započetla veškerou dobu pojištění sdělenou slovenským nositelem pojištění.
5. Žalovaná dále přezkoumala prvostupňové rozhodnutí v plném rozsahu včetně uplatněných námitek podle příslušných ustanovení zákona o důchodovém pojištění a jiných platných právních předpisů a ve spojení s nařízením Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004, o koordinaci systémů sociálního zabezpečení a nařízením Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení ES č. 883/2004 (dále též „nařízení č. 987/2009“).
6. Žalovaná shrnula, že z uvedené právní úpravy vyplývá, že měl-li pojištěnec zaměstnavatele, jehož sídlem bylo území nynější ČR, pak se považují všechny doby pojištění získané do 31. 12. 1992 za doby pojištění získané dle českých právních předpisů. Žalobce byl ke dni 31. 12. 1992 zaměstnán u zaměstnavatele, jehož sídlo bylo na území nynější ČR. Proto na něj dopadá ustanovení čl. 20 odst. 1 Smlouvy uzavřené mezi Českou republikou a Slovenskou republikou o sociálním zabezpečení č. 228/1993 Sb., a doby pojištění získané žalobcem do 31. 12. 1992 se považují za doby pojištění podle českých právních předpisů.
7. Z osobního listu důchodového pojištění žalobce vyplynulo, že žalobce ke dni 5. 2. 2021 získal pro nárok na starobní důchod celkem 17 009 dnů pojištění, tj. 46 let a 219 dnů pojištění, a splnil podmínky pro vznik nároku na starobní důchod. Podle českých právních předpisů získal žalobce celkem 12 924 dnů pojištění, tj. 35 let a 149 dnů. Doba pojištění pro nárok na starobní důchod byla splněna podle českých právních předpisů, bez přihlédnutí k čl. 6 nařízení č. 883/2004. Protože žalobce splnil podmínky pro starobní důchod pouze podle českých právních předpisů, podle čl. 52 odst. 3 nařízení č. 883/2004 měl žalobce nárok na to, aby mu byla vyplácena vyšší z částek vypočtených podle odst. 1 písm. a) a b). Žalovaná proto následně provedla porovnání výše důchodu, která by žalobci náležela podle čl. 52 odst. 1 písm. a) nařízení č. 883/2004, tedy plného důchodu, se zohledněním pouze dob získaných v českém důchodovém pojištění, a výše důchodu, která by žalobci náležela podle čl. 52 odst. 1 písm. b) nařízení č. 883/2004, tedy dílčího důchodu, se zohledněním doby pojištění získané v jiných členských státech Evropské unie (dále též „EU“), tedy ve Slovenské republice.
8. Žalovaná dospěla k tomu, že výše důchodu podle čl. 52 odst. 1 písm. a) nařízení č. 883/2004 by ke dni 1. 5. 2021 činila 15 585 Kč, a výše důchodu podle čl. 52 odst. 1

- písm. b) nařízení č. 883/2004 by k dni 1. 5. 2021 činila 15 284 Kč. Výše starobního důchodu tedy ke dni 1. 5. 2021 odpovídala částce 15 585 Kč, od 1. 1. 2022 se částka zvýšila na 16 392 Kč.
9. K námitkám žalobce pak žalovaná uvedla následující.
 10. Ze spisové dokumentace vyplynulo, že žalobci byl rozhodnutím ze dne 4. 10. 2012 přiznán invalidní důchod pro invaliditu druhého stupně od 12. 1. 2012, a to na základě posudku Okresní správy sociálního zabezpečení Ostrava (dále též „OSSZ Ostrava“), podle něhož byl žalobce uznán invalidním pro invaliditu druhého stupně, neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu jeho pracovní schopnost poklesla o 60 %. Proti tomuto rozhodnutí nepodal žalobce námitky.
 11. Pro ČR nebyla v Příloze VII nařízení č. 883/2004 uznána žádná shoda s předpisy jiných členských států ve věci podmínek vztahujících se na stupeň invalidity ve smyslu čl. 46 odst. 3 nařízení č. 883/2004. Posouzení zdravotního stavu proto bylo provedeno výhradně podle českých právních předpisů a českými lékaři. Posouzení podle slovenských právních předpisů, podle kterých pokles schopnosti vykonávat výdělečnou činnost v porovnání se zdravou fyzickou osobou v případě žalobce činí 75 %, není pro posuzování invalidního důchodu podle českých právních předpisů relevantní.
 12. Ustanovení § 5 a § 6 zákona o důchodovém pojištění vyjmenovávají taxativním způsobem, za jakých podmínek se stává osoba účastníkem důchodového pojištění. Mj. jsou podle § 5 odst. 2 písm. e) zákona o důchodovém pojištění při splnění určitých podmínek účastní důchodového pojištění poživatelé invalidního důchodu pro invaliditu třetího stupně z českého pojištění, a to do dosažení věku potřebného pro vznik nároku na starobní důchod podle § 32 zákona o důchodovém pojištění. Pobírání invalidního důchodu pro invaliditu druhého stupně tak v těchto ustanoveních není zmíněno jako právní poměr či sociální situace, která by samostatně zakládala účast na důchodovém pojištění. Doba pobírání invalidního důchodu podle slovenských právních předpisů naopak jako doba pojištění zhodnocena byla při výpočtu podle čl. 52 odst. 1 písm. b) nařízení č. 883/2004, který nakonec byl po porovnání méně výhodný než výpočet podle písm. a).
 13. Žalovaná na základě uvedeného konstatovala, že námitkám žalobce nebylo možno vyhovět. Proto byly námitky žalobce zamítnuty a prvostupňové rozhodnutí bylo potvrzeno.

III. Žaloba

14. V žalobě žalobce uvedl, že napadené rozhodnutí považuje za nezákonné z důvodu, jakým způsobem si žalovaná obstarala posudek od OSSZ Ostrava. Tento posudek nebyl žalobci doručený, a to jen proto, aby mu nebyla uznána invalidita třetího stupně. Žalobce trvá na námitkách proti prvostupňovému rozhodnutí.
15. Žalobce má podezření, že šlo o účelový posudek. Krajský soud by si měl posudek vyžádat a posoudit ho ve vztahu k rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2015, č. j. 5 Ads 41/2014 – 60, podle něhož má posudkový orgán povinnost přihlídnout k diagnózám, z nichž vychází instituce jiného členského státu.
16. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2015, č. j. 4 Ads 155/2015 – 25, z čl. 46 odst. 3 nařízení č. 883/2004 ve spojení s čl. 49 odst. 2 nařízení č. 987/2009, vyplývá povinnost ČSSZ vzít v úvahu při rozhodování o invaliditě dokumenty týkající

se posouzení zdravotního stavu pojištěnce ze strany orgánů jiného členského státu. Ačkoliv tedy nebyla potvrzena shoda mezi právními předpisy České republiky a Slovenska o podmínkách týkajících se stupňů invalidity (Příloha VII nařízení č. 883/2004), uplatní-li pojištěnec v řízení námitku, že slovenský nositel pojištění v rozhodné době dospěl při posouzení zdravotního stavu ke zcela odlišným závěrům, je správní orgán (resp. posudkový lékař) povinen přihlédnout k posudku o invaliditě vyhotovenému slovenskými orgány a vysvětlit, proč se od jejich skutkových zjištění odchyluje. Žalobce má přitom znalecký posudek dvou znalců z roku 2011, přičemž obě republiky respektují znalecké posudky i znalce.

17. Žalobce na závěr uvedl, že má podezření, zda nešlo o diskriminaci na základě národnosti.
18. Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalované

19. Žalovaná ve svém vyjádření nejdříve shrnula průběh správního řízení.
20. Žalovaná nemohla v napadeném rozhodnutí vyhovět námitkám žalobce, protože ustanovení § 5 a 6 vyjmenovávají taxativním způsobem, za jakých podmínek se stává osoba účastníkem důchodového pojištění. Podle § 5 odst. 2 písm. e) zákona o důchodovém pojištění při splnění určitých podmínek účastní důchodového pojištění poživatelé invalidního důchodu pro invaliditu třetího stupně z českého pojištění. Žalobce od začátku roku 2012 pobíral invalidní důchod pro invaliditu druhého stupně a tato doba se mu tak nezapočítala jako náhradní doba pojištění pro vznik nároku na starobní důchod.
21. Podle žaloby se žalobce z napadeného rozhodnutí dozvěděl, že OSSZ Ostrava vypracovala dne 29. 8. 2012 posudek, kterým byl žalobce uznán od 12. 1. 2012 invalidním pro invaliditu druhého stupně podle § 39 odst. 2 písm. b) zákona o důchodovém pojištění, neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu jeho pracovní schopnost poklesla o 60 %. Dne 3. 5. 2022 požádala žalovaná o zpřístupnění posudku a doklad o jeho doručení. Příslušné oddělení žalované řešilo věc s OSSZ Ostrava a ta odeslala posudek dne 24. 6. 2022.
22. Dne 2. 8. 2022 bylo žalované prostřednictvím OSSZ Ostrava doručeno podání žalobce označené jako námitky proti posudku. Žalovaná toto podání posoudila nikoli jako námitky, ale jako žádost o změnu výše invalidního důchodu. Bylo zahájeno řízení o žádosti žalobce o změnu výše invalidního důchodu, přičemž toto řízení není předmětem žaloby.
23. Žalovaná závěrem navrhla, aby žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta.

V. Replika žalobce

24. Žalobce v replice uvedl, že byl přesvědčený o tom, že invalidní důchod druhého stupně byl plný invalidní důchod a že se započítává do odpracovaných let. V době vydání rozhodnutí o invaliditě neřešil procenta poklesu schopnosti vykonávat výdělečnou činnost. Až při rozhodnutí o starobním důchodu zjistil, že v ČR existuje ještě invalidní důchod třetího stupně, který je plným invalidním důchodem a až ten se započítává do odpracovaných let. Proto podal námitky a žalobu proti napadenému rozhodnutí.

VI. Posouzení věci krajským soudem

25. Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.)), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.) a jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
26. Napadené rozhodnutí žalované krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1, § 65 a následujících s.ř.s. v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
27. Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.
28. Zdejší soud konstatuje, že předmětem podané žaloby je posouzení, zda žalovaná postupovala v souladu se zákonem a nařízeními EU, když žalobci v souvislosti s výpočtem starobního důchodu nezapočítala jako dobu účasti na důchodovém pojištění období, kdy žalobce pobíral invalidní důchod pro invaliditu druhého stupně z českého pojištění.
29. K tomu krajský soud v první řadě uvádí, že podle § 75 odst. 1 s.ř.s. vychází při přezkoumání rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
30. Žalovaná v době vydání napadeného rozhodnutí pak vycházela z toho, že rozhodnutím ze dne 4. 10. 2012 byl žalobci přiznán invalidní důchod pro invaliditu druhého stupně od 12. 1. 2012, a to na základě posudku OSSZ Ostrava, podle něhož byl žalobce uznán invalidním pro invaliditu druhého stupně, neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu jeho pracovní schopnost poklesla o 60 %. Proti tomuto rozhodnutí žalobce nepodal námitky a rozhodnutí tak nabylo právní moci.
31. Pro všechny správní orgány jsou přitom podle § 73 odst. 2 věty první zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) pravomocná rozhodnutí závazná. Žalovaná tak byla vázána rozhodnutím o přiznání invalidního důchodu pro invaliditu druhého stupně. Proto z tohoto rozhodnutí musela vycházet i při posouzení nároku žalobce na starobní důchod, resp. jeho výše.
32. Jak uvedla žalovaná v napadeném rozhodnutí, v případě žalobce muselo dojít k posouzení nároku na starobní důchod s ohledem na nařízení č. 883/2004.
33. Podle čl. 52 odst. 1 písm. a) nařízení č. 883/2004 *příslušná instituce vypočte výši náležející dávky podle právních předpisů, které uplatňuje, a to pouze pokud jsou splněny podmínky nároku na dávky výhradně podle vnitrostátního práva (nezávislá dávka).*
34. Podle čl. 52 odst. 1 písm. b) nařízení č. 883/2004 *příslušná instituce vypočte výši náležející dávky výpočtem teoretické výše a následně skutečné výše dávky (poměrná dávka) takto: i) teoretická výše dávky se rovná dávce, kterou by dotyčná osoba měla nárok, pokud by všechny doby pojištění nebo bydlení získané podle právních předpisů ostatních členských států byly získány ke dni přiznání dávky podle právních předpisů, které uplatňuje. Pokud podle těchto právních předpisů výše dávky nezávisí na délce získaných dob, považuje se uvedená výše za teoretickou výši; ii) příslušná instituce pak stanoví skutečnou výši poměrné dávky tak, že použije na teoretickou výši poměr mezi délkou dob získaných před vznikem sociální události*

podle právních předpisů, které uplatňuje, a celkové délky dob získaných před vznikem sociální události podle právních předpisů všech dotčených členských států.

35. Podle čl. 52 odst. 3 nařízení č. 883/2004 *dotyčná osoba má nárok na to, aby jí příslušná instituce každého členského státu vyplácela vyšší z částek vypočtených podle odst. 1 písm. a) a b).*
36. Podle ustanovení § 5 odst. 2 písm. e) věty před středníkem zákona o důchodovém pojištění, *pojištění jsou při splnění podmínek stanovených v tomto zákoně účastny dále poživatelé invalidního důchodu pro invaliditu třetího stupně [§ 39 odst. 2 písm. c)] z českého pojištění, a to do dosažení věku potřebného pro vznik nároku na starobní důchod podle § 32.*
37. Na základě uvedených ustanovení žalovaná provedla výpočet výše starobního důchodu podle čl. 52 odst. 1 písm. a) nařízení č. 883/2004 a srovnala jej s výpočtem podle čl. 52 odst. 1 písm. b) nařízení č. 883/2004. Dospěla přitom k závěru, že žalobce má nárok na starobní důchod odpovídající vyšší z částek, což odpovídá výpočtu podle čl. 52 odst. 1 písm. a) nařízení č. 883/2004. V případě výpočtu podle čl. 52 odst. 1 písm. a) nařízení č. 883/2004 žalovaná zohlednila pouze doby pojištění získané v českém důchodovém pojištění. Výpočet podle čl. 52 odst. 1 písm. b) pak zohlednil i doby pojištění získané v jiných členských státech EU, tedy v případě žalobce ve Slovenské republice.
38. Při výpočtu podle čl. 52 odst. 1 písm. a) nařízení č. 883/2004 tedy žalovaná nezahrnula dobu, kdy byl žalobce uznán invalidním pro invaliditu druhého stupně v ČR, do dob důchodového pojištění, neboť podle tohoto ustanovení musela postupovat výhradně podle vnitrostátního práva. Vázána pravomocným rozhodnutím o invaliditě žalobce, postupovala žalovaná podle § 5 odst. 2 písm. e) věty před středníkem zákona o důchodovém pojištění, podle něhož nebylo žalobci jako doba pojištění započítáno období, kdy byl uznán invalidním pro invaliditu druhého stupně. Jak již soud uvedl výše, všechny správní orgány jsou vázány pravomocnými rozhodnutími, proto i žalovaná byla vázána pravomocným rozhodnutím o přiznání invalidního důchodu pro invaliditu druhého stupně. Zákon neumožňuje posoudit jako dobu pojištění období, kdy byl žalobce uznán plně invalidním v jiném členském státě EU. V označeném ustanovení je výslovně uvedeno, že se zápočet doby pojištění týká poživatelů invalidního důchodu pro invaliditu třetího stupně z českého pojištění. Žalobci proto bylo započítáno celkem 12 924 dnů pojištění, tj. 35,4 roku. Výše starobního důchodu pak podle tohoto výpočtu činila 15 585 Kč.
39. V případě výpočtu podle čl. 52 odst. 1 písm. b) nařízení č. 883/2004 se postupuje tak, že se vypočte teoretická výše důchodu, na kterou by měl dotýčný nárok, pokud by všechny doby pojištění v členských státech splnil v ČR. Při výpočtu teoretické výše se postupuje podle českých právních předpisů. Při výpočtu výpočtového základu žalovaná zahrnula rozhodné období od roku 1986 do roku 2020. V souladu s čl. 56 odst. 1 písm. c) bodu ii) nařízení č. 883/2004 pak žalovaná vycházela při výpočtu výše důchodu z údajů o výdělku získaném na území ČR, neboť z tohoto ustanovení vyplývá, že pro určení výše důchodu pro dobu pojištění získanou v jiném státě EU se použijí hodnoty určené nebo zjištěné pro výpočet výše důchodu za dobu pojištění získanou v ČR. Jak uvedla i žalovaná, nelze proto vycházet z údajů o výdělku získaném v zahraničí. Žalovaná proto vypočetla osobní vyměřovací základ pomocí průměrného indexovaného výdělku vypočteného z vyměřovacích základů získaných a započítávaných podle českých právních předpisů. Následně postupovala žalovaná při výpočtu podle českých právních předpisů. Nakonec

v souladu s čl. 52 odst. 1 písm. b) nařízení č. 883/2004 musela žalovaná upravit teoretickou výši důchodu v poměru dob pojištění získaných podle českých právních předpisů k celkové době pojištění získané ve všech členských státech. Žalobci byla započtena celková doba pojištění 17 009 dnů, tj. 46,6 roku, do níž jsou zahrnuty i doby pojištění získané na Slovensku. Výše starobního důchodu podle tohoto výpočtu činila 15 284 Kč.

40. Na základě provedených výpočtů žalovaná porovnála výši částek v souladu s čl. 52 odst. 3 nařízení č. 883/2004 a dospěla k závěru, že vyšší částku činí výpočet podle čl. 52 odst. 1 písm. a) nařízení č. 883/2004, tj. 15 585 Kč (po zvýšení od 1. 1. 2022 pak 16 392 Kč).
41. Krajský soud má tedy za to, že žalovaná postupovala správně, když nárok žalobce na starobní důchod posuzovala podle nařízení č. 883/2004, jelikož žalobce byl účasten důchodového pojištění ve více zemích EU. Výpočet výše důchodu provedla podle příslušných ustanovení tohoto nařízení, přičemž následně porovnála výpočty výše důchodu vypočítané podle čl. 52 odst. 1 písm. a) a b), a přiznala žalobci důchod ve vyšší částce, jak jí ukládá čl. 52 odst. 3.
42. Jak dále vyplývá z výše uvedeného, žalovaná rovněž nepochybila, když žalobci nezapočítala do dob pojištění období, kdy žalobce pobíral český invalidní důchod pro invaliditu druhého stupně, neboť podle českých právních předpisů (podle kterých byla žalovaná povinna postupovat) nejsou osoby požívající invalidní důchod pro invaliditu prvního a druhého stupně účastny důchodového pojištění, což je i případ žalobce. Žalovaná byla zároveň vázána českým rozhodnutím o přiznání invalidního důchodu pro invaliditu druhého stupně, neboť z žádného relevantního předpisu nevyplývá povinnost žalované řídit se rozhodnutím jiného členského státu, které stanoví invaliditu oprávněné osoby v jiném stupni.
43. Krajský soud na závěr poznamenává, že žalobcova neznalost ohledně stupňů invalidity a jejich zápočtu do dob důchodového pojištění podle českých právních předpisů není pro věc relevantní. Žalobce měl možnost hájit svá práva v rámci řízení o uznání stupně invalidity a přiznání invalidního důchodu, což neučinil, neboť proti rozhodnutí z roku 2012 nepodal žádné námitky. Zároveň je krajský soud povinen rozhodovat podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované, není proto relevantní ani to, že nyní probíhá řízení o změně výše invalidního důchodu a v rámci tohoto řízení došlo k novému posouzení stupně invalidity.
44. Co se týče posudku ohledně stanovení stupně invalidity, tento bylo pořizován pro posouzení stupně invalidity žalobce a následné stanovení výše invalidního důchodu, nikoliv pro řízení o přiznání starobního důchodu a jeho výše. Krajský soud proto neshledal důvodný ani návrh žalobce, aby soud posudek o invaliditě přezkoumal. Rovněž žalobcem uváděná judikatura Nejvyššího správního soudu se vztahuje k řízení o uznání stupně invalidity a výše invalidního důchodu, nikoliv k řízení o přiznání starobního důchodu.
45. Krajský soud při přezkumu napadeného rozhodnutí a řízení předcházejícího jeho vydání neshledal ani známky diskriminace na základě národnosti, jak naznačoval žalobce. Ostatně žalobce ani neuváděl, v čem konkrétně diskriminaci spatřuje. Žalovaná postupovala podle relevantních právních předpisů, jak soud uzavřel výše, a její rozhodování nevykazovalo žádné znaky diskriminace.

VII. Závěr a náklady řízení

46. Optikou shora učiněného náhledu je proto zřejmé, že postup žalované nevybočil z rámce zákonem stanovených právních hledisek, v odůvodnění rozhodnutí jsou správně posouzeny rozhodující právní i faktické skutečnosti, z nichž žalovaná vycházela, skutková zjištění jsou přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z uvedených důkazů. Skutkový stav věci byl zjištěn v souladu s ustanovením § 3 správního řádu. Soud neshledal ve správním řízení žádná procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.
47. Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
48. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšné žalované nevznikly náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročež nemá právo na náhradu nákladů řízení.
49. Soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne

něj jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 30. dubna 2024

JUDr. Petr Polách v. r.
samosoudce